

Halottunk, nagy és drága halottunk! Nagy és drága, kiren vértünkben
való vir, életünkben való élet vala. Ha éltünk, neki éltünk, ha nem éltünk,
mialta nem éltünk; - ha éltünk, ő nekünk volt minden életünk. De bár
rapsalan keltett el, mint őni alkonyon a találat; bár kassan aludott el kőbe kőbe,
mint a fátyla, mely melíden végig ép; mint a mécsvilág, mely itolsá csöppig
szóga fel olajt és arsan kimerültre ellobog; bár láttuk, mint peregett le a per
rakadulaton egymásutánban az idő órája; most, hogy utolsót kordított, hogy évszáz
sőt száz évtől kezdve egy órára ismét kiderült, hogy a halál csak kere órái
közébe került a zirkor, most elrogt a szív, most rekedt az elhunyt, ism
lato gondolatát. É nagy és drága halott: az erdőben. Tegnap halt meg, s ma felélt
lépés lenyomata. Hadd reméljék hát a csöndes! Hadd néljen a sóhaj! Hadd pereg
jenek a kővek fájálatlanul aszaltok. Arsan jeseke, adjak meg végtérdeséget
miki. Ézen végtérdeséget. Most aki elszakadt minirestől, elszakadt örökre s nem tér
vissza soha. Jeseke hát, k. a hadd rojnak le kegyelestől utolsó ábróját s arsan vessünk
szóba azokat neki. - Én pedig hadd mondjam el a kicsinlátót, robbantam, hallattam;
mely nem dicse, hanem páncsol, mely nem látja föl az édeneket, de nem kezd
a beindulást sem; most őninte akarok lenni, őninte s kimerültségig igaz!

Elhunytunk nagy és drága halottunk! Nagy és drága, kiren vértünkben
való vir, életünkben való élet vala. Ha éltünk, neki éltünk, ha nem éltünk,
mialta nem éltünk; - ha éltünk, ő nekünk volt minden életünk. De bár
rapsalan keltett el, mint őni alkonyon a találat; bár kassan aludott el kőbe kőbe,
mint a fátyla, mely melíden végig ép; mint a mécsvilág, mely itolsá csöppig
szóga fel olajt és arsan kimerültre ellobog; bár láttuk, mint peregett le a per
rakadulaton egymásutánban az idő órája; most, hogy utolsót kordított, hogy évszáz
sőt száz évtől kezdve egy órára ismét kiderült, hogy a halál csak kere órái
közébe került a zirkor, most elrogt a szív, most rekedt az elhunyt, ism
lato gondolatát. É nagy és drága halott: az erdőben. Tegnap halt meg, s ma felélt
lépés lenyomata. Hadd reméljék hát a csöndes! Hadd néljen a sóhaj! Hadd pereg
jenek a kővek fájálatlanul aszaltok. Arsan jeseke, adjak meg végtérdeséget
miki. Ézen végtérdeséget. Most aki elszakadt minirestől, elszakadt örökre s nem tér
vissza soha. Jeseke hát, k. a hadd rojnak le kegyelestől utolsó ábróját s arsan vessünk
szóba azokat neki. - Én pedig hadd mondjam el a kicsinlátót, robbantam, hallattam;
mely nem dicse, hanem páncsol, mely nem látja föl az édeneket, de nem kezd
a beindulást sem; most őninte akarok lenni, őninte s kimerültségig igaz!

Elhunytunk nagy és drága halottunk! Nagy és drága, kiren vértünkben
való vir, életünkben való élet vala. Ha éltünk, neki éltünk, ha nem éltünk,
mialta nem éltünk; - ha éltünk, ő nekünk volt minden életünk. De bár
rapsalan keltett el, mint őni alkonyon a találat; bár kassan aludott el kőbe kőbe,
mint a fátyla, mely melíden végig ép; mint a mécsvilág, mely itolsá csöppig
szóga fel olajt és arsan kimerültre ellobog; bár láttuk, mint peregett le a per
rakadulaton egymásutánban az idő órája; most, hogy utolsót kordított, hogy évszáz
sőt száz évtől kezdve egy órára ismét kiderült, hogy a halál csak kere órái
közébe került a zirkor, most elrogt a szív, most rekedt az elhunyt, ism
lato gondolatát. É nagy és drága halott: az erdőben. Tegnap halt meg, s ma felélt
lépés lenyomata. Hadd reméljék hát a csöndes! Hadd néljen a sóhaj! Hadd pereg
jenek a kővek fájálatlanul aszaltok. Arsan jeseke, adjak meg végtérdeséget
miki. Ézen végtérdeséget. Most aki elszakadt minirestől, elszakadt örökre s nem tér
vissza soha. Jeseke hát, k. a hadd rojnak le kegyelestől utolsó ábróját s arsan vessünk
szóba azokat neki. - Én pedig hadd mondjam el a kicsinlátót, robbantam, hallattam;
mely nem dicse, hanem páncsol, mely nem látja föl az édeneket, de nem kezd
a beindulást sem; most őninte akarok lenni, őninte s kimerültségig igaz!

[illegible][illegible]

